

ad § 11.

De Hingste eller Hingstføl, der ere velstiftede til Forbedring af Landets Hesteavl, bør ligesom de Landstodhingste, ved hvilke dette er Tilfældet, bevares for bemeldte Avl. Det er derhos i sin Orden, at de bære et Mærke, som angiver deres Besskaffenhed som saadanne, ikke blot som et utvetydigt Tegn herpaa, men ogsaa for at Feiltagelse i Tilfælde af Castrering ikke skal kunne paasthydes.

ad § 13.

De for Landstutmesteren ved Loven, af 1852 bestemte Diæter af 3 Rbd. daglig have vist sig utilstrækkelige til at afholde de med hans Rejser forbundne Omkostninger; de vare derfor foreslaaede forhoiede til 4 Rbd. Stutmesterens Gage er foreslaaet til den samme som Landstutmesterens; ifkiint har Man, overensstemmende med de

med Hensyn til deslige Embedsmænds Lønning ved de senere Lønningslove gennemførte Principer, troet, at der burde gives ham Udgang til med et Mellemrum af visse Aar — der er foreslaaet til 5 Aar — at stige i Gage indtil 2400 Rbd. aarlig. En lignende Udgang har man fundet billigvis at burde indrømme Underbestyreren og Skafferen (eller Dyrlagen og Berideren), for hvilke man har foreslaaet en lige stor Gage — nemlig 600 Rbd. aarlig for hver — der kan stige til ialt 800 Rbd. Da Underbestyreren og Skafferen ifølge Loven af 31te Marts 1852 § 25 ere lønede med respective 1000 Rbd. og 500 Rbd. aarlig, og den samlede Lønning for de heromhandlede 3 Functioner altsaa nu udgjør 3500 Rbd., medens Middeltallet af samtlige Lønninger efter Lovforslaget vil udgjøre 3600 Rbd., vil i Virkeligheden ifkun finde en Lønningsforhoielse Sted af 100 Rbd.